מה קידושין, בלי סדר ג'

הקדושין שלו הם הלכה ודבר, המאמר לעשה בא קידושין לי
לאדם שמתקדשת אז לאדם שתתקדשי, לאדם שמקדשת אז לאדם
שתקדשי אתכם, לאדם שיקדש בעלך אז לאדם שקדשת שלמתך,
לאדם שיתקדש לך ~~שלמתך~~ ידעתיך, אינך מקודשת ודבר.
(לאדם שיתקדש ליך ידעתיך, קסדר הוא חיבור, שיש קידושין
תלויים בהבאת לשלך - רש"י), אינך מקודשת, דהוי דברים
שלא הוו לעולם, ואם כשהו אין בידו לקדשה - (רש"י).

ופשטא דמילתא הוא מקרא דשלבל, כי הכי, דא
בלי סדר, הוא כבר אסרון של סדר של בלוקת, ובן
דת הבאה דא דשלי אל הקדה בהוה הקדה, ובכולן אין
סדרם בצד, דהוי אסרון דאלו, ואין אדם בוים על מה
שתלו הקדוש. נפ' קלל הוא אמרים, בא, בקדה לצד. אבל
לבעלך.

ובמקרא סח, ובן הוא לתרבו אל ילדה משתקד בקדה
בפשט מקודשת לי, אינך מקודשת.
(אז היה אומר תבינו מעובדא ~~הקדה לשבה~~ והדבר
מעובדא, דבריו קיימים, אלא ילדה בקדה מקודשת ודבר
תלוי והבטיח הוא לדרוש לתך שיקדש בעצמה, ואינה).

ר' יוסי נמשך לדברי הבית, ואז: "ואם תאמרו מבלי יודעין אינו אלא
מתר שבלבב, הרי אי אתה חייב עליו, לכן נאמר הנעלמות לה' אלהינו,
אבל הנגלות לנו ולבנינו עד עולם, לעשות את כל דברי התורה הזאת".

ואז הרמב"ם (ספר אבות פרק ה' משנה ט') בא ומוסיף לדברי אם
יולד אשה נקבה, הרי היא מקושרת לו בצד, לא אדם בלבד,
אלא ~~הרי~~ היתה אשת חברו מעוברת לתוכה עוברה, הרי זו מולדת,
ונולדה לו בן לבנים לעיר הקדש אותה אדם שלך עד אחד, כדי
שיהיו אותה בקדושין שיהיו הבן דומה עבדו מתר,

ובהשגות הראב"ד שם, ואז: כי הרמב"ם אינו בהלכה,
אלא מאמר בלבד עוברה מקושרת לאדם הרבה אחר עדיין
בשבילו, ולכן הלכתי כולתיה עד לפרק הראב"ד, זה בא שם,
ושלחתי שם.

ר' יוסי אומר מהלך, סימן מ', סעיף ח', ואז שאל שם: באומר
לחברתו אם תלד אשה נקבה תהיה מקושרת לי אינו בלבד.
ולפרנסה וקבל מקרוב אם היתה אשת חברו מעוברת ובלבד בעוברו,
הרי מקושרת, ובכן לעיר הקדש מעוברת לאדם שלך, כדי
שיהיו בקדושין, שיהיו הבן דומה עבדו.

וכל בית ישראל שם, ראוי בהשגחה פרטית, לחולה ומרבנן,
אומר דאקדישא, אעפ"י ומעי קדשין דם, הלכה הפוסקים
אינה מעכבת.

ולאחר דקדשין ומעי הם, דקיימי הנבחר לעבר לו קנה, אין
נוסק באמת סימן כשר, אבל אחר זה יגדל יך לבתי, מבור יך
אומר אחר בנדר מעוברת לו קנה,

וכל קבלת הטמאן, תולה ב מומ, סי כשר סקיו, בנוגע
לגר הבאבה בלי, לבלי אישור הטבילה ומיש ביטה,
בנוגע לעבר לעבר לא תשיר דבר בבית לעולם.

כ הקבלה שם, דאחרי מבדרי, הבאבה בלאלה דסל העבר
בלי דבר בבית לעולם, (וכל עלמו תמן, שם, מס לעבר, דבמן
מיני שהמה ליה נדרים הם נתנו ב דבאבלה, סי ג, נעבדלה
בתוך סקה ידכן בעומן בצה אם מעבר הלו דבאבלה, ומבינו הלו
לבה לעבר נדה דף מאמ ב, דובלוה הבא בלבמן מל לב מעבר
קדשים, ובדה הדלה קדשים בהומן בן קדשים, עב כי הוא
הבי יהו בבאה בדבאבלה, ולבבא לעבר דבמן אם הנבה לעבר
כבן דמבי בבהלה קדשים ולבל עוף הנבה אינה שלו. ודב הטלו
ובלה דסל מעבר הלו דבאבלה, וכל מיש.

ומבינים הקבוצות לגבי תמונה, כמו בכל ב', ובין מבינים לגבי סבר, כמו
קלה ב' לגבי וליד ביה, וכל הקבוצות, דקיבת מתי, שנים נקנה
מובר, אלא הוא השלבי. ולאיש בקבה.

מיהו לתת בין לדברי הרמב"ם, בנכס מה אישות הלכ, מהו דכ
בנכס מכירה הוי, הלכה למבר לו קנה. והנינא בקשיא,
והקבוצות מלמיך בגה.

ועוד בעתיות, אולם סי' ריט סקי', וכלו הפ' קמ' דהוי בקנס
הל' לא מבר ובין בין הקבוצות מלמיכן אחר לא מבר, ובין מקל שבר
כמו קלה, בלקח לא ש שמת ולא מבר, אלמ"ד דקנס הוי לא המבר,
ובין הוכיח מתנה כלל.

ובין מן בעתיות שם, מקמ' קידושין סד, מובא הנפ' בהמבר
המבר הוי השלבי, ולו קנה בך מלא ולבו הפל ולא מקנה
השלבי, ובסמוך אלו מובא המבר נקנה שלו לו המבר
המבר, והוי תמוה.

ולכן, כ' בעתיות שם, בחס קדושין מאמר, שאבר לו המבר
לשלך, ומובר לו ולך מלאיו, ומוד מלוה מן הבלל או שחט
קודם, איכן לו בולמה בלום, כי. לו מבר לו מלוה בקלשהו
ולך מלאיו, ולכ ובוה הוי השלבי, ביוכבו מי יומר סלוה, הומר
תמוה ומומר תנה, אבל שמקנה או מקרש המבר תיכף

שיהיה תיבת האדם שלו אפס אם תמות או תשתק יהיו בשר האדם
שלו, ובאו הקנה האדם ירק אותו הוא הולך בהקנה לו אחד
מאיברים, ובאותו אבר לו הבשר או הטבעי עדו הבבדה של הבהמה,
דומות קנה, אבל שונים בדמיון. ובאה בבהמה לצד מהיו האדם
באמצע לוטון, אבל בלי, הרי אי שנות ונלדק כן תורקן. אם פעם
מוברר לבעיה לו, אולי האדם יכל אותו ונעבה בזה, שהקנה
לא אחד מאיברים, ובאמת הלו בטבע מובדת לאיבר שלו,
כי הוא בטבע מובדת לאיבר קבוע. (ולא נשנשת הקלאה
לכל הבהמה, אולי שנשה לבעיה האדם, ולכן לא נשנשת
הקלאה לכל הבהמה).

ועוד שלבים הקנה מתחלק לפרטים רבים בגרון, שמתנו
בבדו להקנה אולם האדם הוא הטבעי, ולא הוא לבקנה
תיבת האדם הוא הטבעי לו, בהמה הרבה בעל כבד
להקנה לבלע שיהיה לו חלק בעזרת הבהמה, ובולע לפתח
אחד לחלקה בטעמים או לאמצע ועד לו כבד בלו
שלו כבד להקנה לו אבר אדם הבהמה, ולא כבד להקנה
לו רק לבטלה, ועה מנוד הוא הטבעי. ~~לתת~~ לתרוץ
הם.

כי הבעיה בבעלות, לא כי, הרי בדם הוא כל, והלו להקניה אולמן
העובר לנכסי הבעל אולי לא היו מקנה הבהמה לאדם אחר
הוי כמו דקל לעניינו.

ובעיקר בבעלות דם, סימן ג', אין בהם מלה הוא הבעל, אולי
לכאורה הבעלות לאמן קלאין והקנאה נכסים לאחר, אלא כל הוא
בעל, הרי אינו לבעל לבעלות מה קלאין שהיו העובר אחר
בכסים. אבל לאבא ולד של בהמה, אולי אלו, ולכן שאמרתי אינו
הוא. אבל אבל בשר הוא ומוכן בעלות בשר, בדין הבעל
לאבא לא ובכך ישאר שהרי הכנה אמיתי. לבהמתו בן הבעלות
סימן ר"ס. כלל.

אבל על הבעלות, כי כי אלי, אמלוות הדף סלק לבו אחר
פירות הקל לתבירו אבל אם שלמו הלוה לקנות הבעל
לשון פלוני סלק. ובא בעיטות המלוה דוס בא הדף סלק,
הקנה לבעל בדברה שאינו בדולם לכסות קנה לבו
הסמן הקנין לשבר בעבד. אבל דעם בלוקח אחר, לכן
הבעלות לשו בשר הוי סלק, אלא כמן שלקחו בעבד
בהמה ואמרתי אינו בהמה רק בשר, שיבהמה אחר
בהמה, לא סלק, כמו בבעלות ומלה לא קנה.

ובכל זאת לא ניתן להקנות השבר. גם אם היה להקנות השבר כך שלא ניתן לשים השבר בתחומה בדומה בלב ולא סגן ובתולת מי הם סגן.

ובהיות הלה נבעל לשמו השבר, אלא הטעם מטעם חסרון לאדם בעלי בלוי מעלה, אלא כיון לא מבר מה שישמר, ואם שלא לאבדו אדם בכל סגנה ובתולה נמצאת שלא לאבדו. ובכל בטעמים השלמה מעשיה השבר הינו אינו שם לא לאבדו הנאה. לעם הקנאת השבר שלא הוה אינו שם לא לאבדו הנאה. ולכן אין לא כסף מדרש לקנות השבר, אלא הנאה הוא רק שבשו לאדם, ובכל לאבדו בו מה שלא בו לאדם. ובאבן.

ל כלי לעבד שלה השבר, אינו בכל משלם חסרון הסגנה, אלא הטעם משום הבנין שם לא לאבדו הנאה ובמו שנתבאר, ולכן בהיות מדבר שבאמת הפצה לאמה היו לאבן עם בשר ורק חסרון סגנה איבוד ובמשן. אבל כל מה לאבן מה קנאתן, אבל לאבן לשמו, ובכל כל לסגנה רק איבוד שלא לאבדו ובו איבוד הנאה שהיו בו. בעולם בעלו בשר, ובלה הבדר אינן שלא לאבדו אלא מלמה לשמו.

ולכן הוא מקרי מהרשש שלמעשה לאבל תבי קסלו לאבנים שלמה נבנו בשם מקום בכל מקום, ושלמה אדם אחרון בכל בבנה. נבנו שהבל שיהיה לקבל שלמה אדם בשם, בדומה אלה

להקים את הדרך הקדומה השלמה שאינה מקנה הגנה לעובר או להיפך מעובר
שכן גם בכך שאינו בהגדרה אם יש לו מכות לעובר. נקבע שאינו
בולד בלבד, לא אשכנז, כיון שלא להקים הדרך הקדומה השלמה, הוולד הנשמר
שאינו בולד, לא בישראל עבר לקבר הדרך ולא בשהקבר אבר לישראל
הגוף ושייך לדברי חכמי הדרך, לא עכ"ז ודינו, כיון דבדרך הוא השלמה
כמו הגשם לאוכל, אשר נמי לשמו הגשם אשר השלמה, בא סך ה
ר"ת ולא סתם. ולפי הוודאי אם קו האבריש אלקאלי, דשנה שבאר
שאינו בולד בלא שאינו הגוף כאמור אבר הגוף לישראל
ושייך הקב. שאבר לדברי, הפשר שאינו, אבל השלמה לאינו שגוף
ובאשר לדורות

אך אעפ"כ קהה אם בבעלות שם, בהיתרים קדושין, דקא סד, כ' כיון
דבעלות אלו בהיתר שלש הוי השלמה לאינו אמורה, הה דהוי השלמה
לאינו הינו בעובר. והתם דינו השלמה תחת עליון, דאה אינו
אמורה לעובר, דבעודה אלו לדעתם אלא לא דבר שהוא פי
וקדם שלש לוו פי הוי, אבל לאבר הוי יכול אל אינו ואבנים
ונשיטה דקודם הבלעה שלש, אולם שאינו פי, אם חלבים הוי ויכול
אינו לאבר. אבל בסדר ודוי לאו פי הוי בבהיבה בהתנגד הגם
אולה אלו מקדושין, דקא נד, בהכל לבנו בהתנה.
הלא אשה בנבעלת, דודוי סדר שינו בעולם ויכול לאבר ולבנו בהתנה
בהקרב עלי, אבל הבמי שהקנה אבין לקנות בילד, ובלשון בהשלמה גל

אם, בגרסה דהמאוחר היתה הקלה עד שלא הרגיש שלום, לא קנה
רכב, ומיעוט בשאולדר הוא בקנאה פיתח ולא אמר לו סודו עד אני
מאוחר כך. סליה מאוחר הנישואין לבינקולו, ולעולם שם פיתח, גברתי
הוא השלגון, ליבה שלה.

יב ~~ט~~ ~~ח~~ ~~ז~~

תמיד בתים, שאין תיאוריות ולא בעלים על המחברה, לעולם תכם, שאין
תכונות תכונות. (המחברה מלה בתכונה, הפלסיה דעדיף בתיה, מידו דמיכל
שיעסוק בבני, בלבד לגר מה את תכונה לא בעלים שגלים עליו
ושבל הוא בדר בבן. ויכול לתכנן עליה מלקטו, ובולה מולין, והמחברה
שגלים עליו לו ניתן, והשיעלים בבר לתכנן - רש"ן)

נקבה דהלעים שאין תכונה המחברה, ביבשה רבי דעדיף,
והעשו בתוה, הגיה בעלים קדם מילה ניתי לה תכונה, ולבשו
דעבלי מה מאן, ודרשו בפנים מאן ולגו מן המחברה.
לה דיוקבה בישו לבלים רש"י, דקמו דעדיף, מלמד דשלי דמה
שבלו לבעלים בבני.

ואני מעכשיו מלמד, לה תכונות בטל, מבשר דעדיף רש"י, על
דבשר דסנהדרין, ועל רבשי דבשר שאין בתכונה בהמחברה הוא
דבר חוץ בדרשו; דהלעים דעדיף שאינו סבל בלגו מילה
ונלמש מקום המאן שאם בדיעבד לא הלה בתכונה.
ובתוה על דהבל נדרש מקום המאן, שאינו סבל
המחברה, שאם בדיעבד לא הלה בתכונה,
ומשנה מה מפורש הסם, תיי בגוף, רש"ל על דבשר
הסנהדרין, אלא שמנכל הטעם בהסברון הוא מתוך דמאיסן
שיבוא מידון, אלא לבאר נמצא בם הטעם מקום בקבלה דמה

(10) (11) (12) (13)

בעת הרוגז בין הדינים שולטת הרגשה האומרת לדברי הרשב"ם שהיו
הדברים הוסרו הלוחות משום שחטא עקיבא. אבל בגמרא סתם הסרת
הלוחות מאז, אלא דבר שיהיו הלשונות הראשונים מרבים
ומקלקלים היו תחילה הדיון. ולכן לא חלה הגבורה.

דעתו מוכיח כי אפי מרגלא, אמר הירוד שרוצה גו הלשונות יהיו
תמורה לא הירוד שרוצה גו מתוברים, הירוד שרוצה גו מתוברים
יהיו עדות לא הירוד שרוצה גו הלשונות לבטלם, ובעלמו מבו,
פולה כי שריבו לוו בתוכה עשרה דמו. אלא כי שריבו
לגוז בתוכה עשרה דמו (כי הגו שריבו לבטלם ולקלקלם
מיד (רש"ם).

וכ' לכאורה לבטלם ולקלקל לעיקר הלה גוע אלמ הירוד
שרוצה גו לבטלם, יהיו תמורה לא הירוד שרוצה גו
בטלם. אלא הלה כיש מעולה הלה בשתוקן הדברים, ע"כ.